

GOTHÁR TAMÁS

K. C. emlékére

A szakálladat furcsálltam, mert
ősz és sárgás-vöröses szálak is voltak benne
– amúgy barna volt.

A sárgás-vöröseket értettem:
általánosan gyűjtöttál rá először;
de az ősz szálak már nehezen érthetőek:
ragaszkodtak ehhez a színhez,
pedig nem voltak igazán fehérek,
és mégis büszkék voltak rá.

Azt mondtad, hogy minden szál egy-egy tükör,
amibe ha belenézel, mintha látnád benne
az eddigi életed.

Például amikor saját elhatározásból meleg lettél,
csak hogy mérgesítsd a homofóbokat,
majd csalódtál, amikor rájöttél,
hogy nem lehetsz csak úgy meleg.

Ekhó gyásza

Úgy hullok darabokra,
mint a tükörképed.
Én foszlányok, te
robosztus oszlop maradsz,
talán épp ebben a városban.
Keretbe zárt menetrend mellkasod,
plakátba burkolnak a reggelek,
égve maradt utcalámpa a hajad.
A szemközti kirakat fakó,
a visszhangot elnyeli a
reggeli csúcsban hömpölygő tömeg.

A költözés anatómiája

„Ha nem vagy itthon, üres a lakás.”
PETRI GYÖRGY

most hogy kitolták a bútorokat
látszik a lepattogzó *dermis*

a bomló *musculus* mögötti
ossa üszkös váza

betört *oculuson* át verőfénytől
fakul tovább ami a *craniumból* maradt

kiállnak a *sternumban* maradt *costaek*
poszter-foltok körül *pulmo* maradéka

egymásba érő *atrium* és *verticulus* mögött
aorta nyílik üres *mediastinumba*

